

-----Original Message-----

From: Ami Shiran

Sent: Thursday, August 14, 2008 10:28 PM

To: info@aice-staff.com

שלום לכם,

הפעם מכתב קצת ארוך, הכינו את הצוואר והעיניים.

היום יום חמישי, השעה פה 14:40, אני נמצא במחנה, ואין פה כל ילד. יש פה מעט ילדים של הדיי-קאמפ, אבל בארבע באים לקחת אותם כל יום, ואין לי שיעורים לתת להם. כך שבעצם המחנה כרגע הפך לכפר צימרים בשבילי, סוג של מחנה נופש. אני כל היום או בבריכה, או רואה טלוויזיה אמריקאית דיוידי, או ישן בבקתה שלי, או משחק XBOX בחדר המשחקים של הילדים או סנוקר עם הטבח של המחנה, או בחדר האינטרנט.

שלשום בערב עשינו את המדורה המסורתית של המחנה, והפעילות העיקרית מסביב למדורה הייתה העלאת זיכרונות נעימים מהחודשיים האלה. הילדים והמדריכים דיברו וצחקו וכך גם אני. הדגש היה משום-מה על כמה שהמחנה מרוצה מאיתנו, המדריכים. כל הזמן החמיאו לנו ואמרו לנו שהשנה היינו צוות איכותי וזאת הפעם הראשונה ב-20 שנים האחרונות שאף מדריך של הג'וניורס לא פוטר. אחרי כל המדורה ניגשנו לאגם, ורכזו הג'וניורס, מארק מוייר, הדליק מדורה על מצוף שצף על המים ושלח את המדורה. בזמן הזה כל הילדים ישבו ביחד וצפו במחזה המרהיב (אש על המים). בזמן שהמדורה צפה לה הרחק אל תוך האגם, כולם הרהרו בזיכרונות הנעימים שלהם מהמחנה וזה היה סוג של רגע קסום שקשה לתאר במילים. השתרר שקט מופתי, והילדים הכי היפר-אקטיביים ישבו ובהו במדורה בפליאה והתחילה הרגשה עצובה שמהולה בשמחה. אחרי המדורה הזאת הלכנו לישון.

אתמול בבוקר קמנו בשעה 6:30 בבוקר, הלכנו עם הילדים של הבקתות שלנו (בבקתה שלי נשארו רק 3 ילדים) לארוחת בוקר. והיה מצב-רוח טוב לכולם, אבל העצב היה מתחת לפני השטח. עלינו אחרי ארוחת הבוקר למגרש החניה הגדול בכניסה למחנה ושם חיכו האוטובוסים שלוקחים את הילדים הביתה. התהליך ערך 20 דקות והמחנה התרוקן מילדים.

פתאום היה שקט מוזר. פתאום איזה אוסטרלי העיז לעמוד באמצע המגרש של הג'וניורס ולצרוח !FUCK מבלי שאף אחד יכעס עליו. אין ילדים, הכל שקט, רק מדריכים, פתאום המדריכות הבנות מתחילות לגשש בבקתות המדריכים והמדריכים הולכים לגשש במגורי הבנות (שהרבה יותר איכותיים בדרך-אגב).

הבקתה שלי, BUNK 5, היא בקתה שמוצבת ליד עץ ענק. אמרו לנו שהולכים לכרות את העץ, לכן על כל המדריכים לעבור לבקתה אחת גדולה (אל דאגה, היא מספיק מרווחת). אז אני ומאט העברנו את החפצים שלנו (שכחתי לציין כי גרג נסע עם הילדים הביתה) לבקתה מספר 1 (BUNK 1). לפני שיצאתי מהדלת עם חפצים אחרונים שהשארתי מאחורי, הסתכלתי על הבקתה, הרצפה ריקה ממיטות ושידות ומדפים, חדר ריק.

הרהרתי לעצמי על מה שעבר עלי בחודשיים האלה בתוך הבקתה והרחקתי עוף-הרחק אל הקירות - עליהן עוד תלויים פלקטים עשויים עץ, עליהם שמות של ילדים ומדריכים ששהו בבקתה הזאת משנת 1930 ועד היום, והשם שלי ושל מאט וגרג צרופים להם ליד הספרות 2008, ומתחתינו 11 ילדים שבאמת השפענו עליהם לתווך הרחוק. כי פה המחנה קיץ הוא דבר מאוד מאוד גדול בתרבות האמריקאית. כל אמריקאי חווה את החוויה הזאת כשהיה צעיר. מבחינתם מחנה קיץ זה המקום שמלמד ילדים איך להיות בני אדם, מה שבארץ

pdfMachine

A pdf writer that produces quality PDF files with ease!

Produce quality PDF files in seconds and preserve the integrity of your original documents. Compatible across nearly all Windows platforms, simply open the document you want to convert, click "print", select the "Broadgun pdfMachine printer" and that's it! Get yours now!

ישראל הצבא שלנו עושה. האמריקאים טוענים שילדים שהולכים למחנות קיץ זוכרים את החוויות שהם חווים שם ואת האנשים שהם פוגשים שם למשך שנים ארוכות ארוכות. היה בחור בן 50 שעובד במחנה וסיפר לי שכשהיה ילד היה לו מדריך במחנה קיץ שלו שעד היום לא יוצא לו מהראש.

אני הייתי חלק מהתרבות העצומה הזאת והשפעתי על אותם הילדים ועל כך אני גאה.

הגיעה השעה 20:00 ופרצה מסיבה גדולה בפאפי (מגרש כדורסל גדול במעלה הגבעה של הסיניורס). קיבלנו חולצות רשמיות של מחנה SAGINAW (הפעם חולצות צווארון). ורקדנו אל תוך הלילה עם מוזיקה של איזה די-ג'יי זול שהמחנה שכר. ושוב פעם כור-ההיתוך של אוסטרלים, ניו-זילנדים, אנגליים, בריטיים, רוסיים, דרום אמריקאים, אמריקאים, הונגרים, מקסיקנים, תורכיים, קנדיים וישראלים. כולם ביחד, כולם חברים, כולם מחייכים, צוחקים ונהנים. ואז הגיעה השעה 22:30 והדי-ג'יי אמר לילה טוב.

קלטתם? ב-22:30!!!

המחנה הודיע לנו שצריך להיות בבקתות החל מהשעה 1:00 בלילה, ועד אז מותר לנו להיות איפה שאנחנו רוצים ולעשות מה שבא לנו.

אז איזה כמה בחורים אוסטרליים העלו רעיון גדול. לקחנו איי-פוד, הצבנו רמקולים של המחנה, הבאנו מכונת עשן וכמה צ'קלקות ישנות בצבעים כתום, אדום וירוק, גם הם של המחנה, והכנסנו את הכל לאיפה? לבקתה מספר 5! הבקתה שהייתי בה במשך החודשיים האלה. אז על ריצפה ריקה, מכונת עשן, מוזיקה וכמה אורות צבעוניים פצחנו במסיבת ריקודים מטורפת אל הלילה. מצאתי בחדר שבו לימדתי גיטרה שרשרת אורות צבעוניים ארוכה והבאתי אותה לבקתה, תלינו את האורות מסביב לכל הבקתה והבקתה כעת נראתה כמו מועדון נחשב.

בלחישות וגם בצעקות נאמר בכל רחבי המחנה:

Come to bunk 5! There's a party over there! You must see that!

אנשים לפתע צצו, הביטו, נדהמו נכנסו ולא יצאו מהמקום עד 2:00 בלילה. עוד פעם, כור ההיתוך שציינתי מקודם, כולם צוחקים ורקדים ונהנים, מסיבה מטורפת עשינו לנו שם ורצו צחוקים שלא מהעולם הזה.

אפילו מנהלי המחנה שהחליטו על ה"עוצר" ב-1:00 - הם הגיעו והצטרפו לחגיגה, רקדו איתנו קצת והלכו.

בשעה 2:00 באותו הלילה רצה פתאום שמועה שיש מטר מטאורים בשמיים. אז עלינו קבוצה של 20 אנשים מכל רחבי העולם למגרש הגולף במעלה אחת הגבעות, שם אין כל תאורת רחוב, ונשכבנו במרכז הדשא, כולם עם הפנים אל השמיים, ראש ליד ראש, כולם עם כולם. לא ראינו שום כוכב נופל, אבל פצחנו בשיחה קולחת מלאת מבטאים שונים ומשונים, מבטא אמריקאי, ניו-זילנדי, אנגלי, רוסי, מקסיקני, הונגרי וישראלי. ישבנו על הדשא שעה וחצי. בשלוש וחצי הלכנו לבקתות ונרדמנו במהירות במיטות. (במיטה לידי ישנה קאשה, אמריקאית שאני והיא מאוד התחברנו, תוכלו לראות אותה ברשימת החברים בפייסבוק שלי. היא ניצלה את זה שאין יותר ילדים במחנה והחליטה לישון בבקתה של הבנים, והיא נרדמה במיטה של אחד הבחורים האוסטרליים, אז הוא הלך לישון בבקתות של הבנות.

חתיכת חוויה הא?

אוהב ומתגעגע
עמנואל (עמי) שירן